

Ngôn Ngữ "Giao Hẹp"

Tác Giả: Trúc Cao s&#u t&#m

Thứ Hai, 11 Tháng 1 Năm 2010 09:54

Văn phong của nhà ngôn ngữ học trong xã hội “đỉnh cao trí tuệ”

Ngày đầu tiên vào cơ quan, sếp tôi tuyên bố hùng hồn với nhân viên: - Đây là giai đoạn đầu tiên, chúng ta cần có ý thức tiết kiệm thời gian, và năng lực chính xác, ngắn gọn, dễ hiểu. Để chứng minh, các bạn báo cáo trình lên cho tôi phải “cực ngắn” và “cô súc”!

Thấy mọi người ngơ ngác, hoang mang, sếp đập bàn cái rầm: - Thời buổi này mà kém suy luận quá, này nhé “cực ngắn” là nói tắt của hai cụm từ “cực” và “thời”, “cô súc” có nghĩa là cô đọng và súc tích, thôi thôi.

À, bây giờ thì mọi người đã hiểu. Ai cũng gật gù như mấy cô cậu trong đoàn quàng áo thu học tập giun. Nhưng vậy, với sếp thì ngôn ngữ chuyên nghiệp ra đã lâu, thu học dĩ vãng quá khứ thì phải là dĩ kh.

Rồi một hôm được phân công đi giao lưu với đơn vị bạn thì chúng tôi thật sự kinh hoàng khi nghe sếp nói:

- Các cô cậu đi “giao hẹp” với người ta thật chặt chẽ vào, bên cạnh đó cũng phải đi u kinh cho thật.

Một số chị em đặt ra thắc mắc hỏi lại liên tục sếp quát:

- Cụm nghĩ vậy! Tôi muốn nói ngắn gọn là “giao hẹp” là giao lưu và hợp tác, nó cũng tương đương với “giao phối” thôi, còn “đi u kinh” là đi u tra kinh nghiệm làm ăn của họ. Không lo làm ăn, toàn lo nghĩ vậy!

Phải thú nhận là một thời gian khá dài chúng tôi mới quen cách dùng từ quái chiêu của sếp, cũng như chịu khó cùng nhau suy luận mà chúng tôi đã phải khốn khổ. Ví dụ, một lần đi c&#s,

s&#p b&#o chúng tôi c&# g&#ng "phát tài đ&# đ&#u lâu", c&# công ty xúm vào suy lu&#n m&#i hi&#u ý s&#p mu&#n r&#ng chúng tôi c&# g&#ng phát hi&#n tài năng đ&# có h&#ng đ&#u t&# lâu dài.

Rõ kh&#!

V&#i nguy c&# đ&#ch t&# v&#n đang phát, cho đ&#n nay trong c&# quan tôi ch&#a có ai ph&#i nh&#p vi&#n vì b&#nh &#y nên s&#p có l&#i khen chúng tôi đã "đ&#ng phòng" r&#t t&#t. Đã nhi&#u l&#n "đúc kinh", chúng tôi hi&#u ngay r&#ng đ&#y là s&#p khen t&#p th&# nhân viên trong c&# quan đã bi&#t "ch&# đ&#ng phòng tránh" đ&#ch r&#t t&#t.

Năm s&#p h&#t, T&#t s&#p đ&#n r&#i. T&#t này đ&#n theo các nhóc đ&#n thăm s&#p đ&# chúc T&#t, ch&#c tôi cũng ph&#i có m&#t chút "sáng t&#o ngôn ngữ" khi gi&#i thi&#u v&#i s&#p r&#ng các con tôi đ&#a nào cũng "ngoan c&#". Th&# nào chúng nó cũng đ&#c s&#p lì xì vì ngoan ngoãn và c&# g&#ng!

Quý anh ch&#,

Th&#t chán cho m&#t lũ ng&#&#i luôn t&# hào và h&#nh đ&#n là "đ&#nh cao trí tu&#". Trong m&#t xã h&#i đ&#y đ&#y nh&#ng "b&#ng huy&#t" (b&#ng ho&#i huy&#t th&#ng) trên m&#i ph&#ng đ&#n, và "l&#o đ&#i" (l&#n l&#o và đ&#i trá) &# m&#i lãnh v&#c, thì làm sao tìm đ&#c "l&#ng th&#t" (l&#ng tâm th&#t th&#) nh&#ng ch&# th&#y r&#t m&#t lũ "đ&#ng v&#t" (xi&#n đ&#ng v&#t ch&#t) (promotion of materials). Chúng nó ch&# n&#m h&#ng th&# nh&#ng "đ&#i ti&#n" (vĩ đ&#i c&#a ti&#n nghi) mà ch&#ng bao gi&# nghĩ đ&#n vi&#c "b&#o lãnh" (b&#o v&# lãnh th&#) cho th&# h&# mai sau. Ch&#a bao gi&# chúng bi&#t "ân ái" (ân c&#n và bác ái) v&#i nh&#ng ng&#&#i nghèo kh&# mà ch&# bi&#t "l&#t qu&#n" (bóc l&#t qu&#n chúng) mà thôi.

Đó là m&#t xã h&#i "r&#m th&#i" (r&#i r&#m và th&#i nát) t&# trên xu&#ng đ&#i. C&# m&#t lũ "l&#u linh" (l&#u mạnh và vô linh h&#n) đang n&#m v&#n m&#nh n&#c nhà. Chúng nó đ&#u là nh&#ng tên "th&#t ti&#t" (th&#t h&#c và không ti&#t tháo) thì làm sao đ&#t n&#c "c&#ng đ&#ng" (hùng c&#ng và xi&#n đ&#ng) đ&#c. Ngày nào chúng nó còn "l&#nh đ&#" (l&#nh đ&#o ti&#n đ&#) ngày đó đ&#ng bào chúng ta còn "kh&#n n&#n" (kh&#n kh&# là n&#n nhân).

Thôi, chúng ta đành ph&#i "xây nhà c&#u" (xây đ&#ng n&#c nhà và c&#u nguy&#n) v&#y.